

נופל על הריצפה. צריך להתיי-
שב עליי.
כשאני יוצא לחזרה, וחחול שחור
חוצה את הרחוב, ברור שיהיו
בעיות.
על כל מחמאה אני יורק מייד
3 פעמים.
אסור לדבר לפני פרימירה —
זה לא מביא מזל טוב.
אמונות אלה למדתי עוד בי
הקאמרי.
בבית אני מאוד נזירי. אני אוהב
תמונות וציורים, והכל נשאר בי
ארון — מכסימום, על הריצפה. כי
ברגע שאני תולה, יש לי הרגשה
של מחנק. אולי זה היה אחרת,
אם היה לי בית ענק.
למרות הציבועניות במופעים
שלי, בדירת הריצפה שחורה והי
קירות לבנים, אני פוחד מרהיטים
ומסתדר איתם רק כשהם קטנים.
החדר החשוב ביותר הוא חדר
האמבטיה הגדול והלבן. אולי זה
פיצוי על מחסור בילדותי. כל-כך
סבלתי בנעוריי בקיץ החם!
אני מאוד ידידותי, אבל מעטים
נכנסים לביתי. ביתי הוא מיבצרי.
אני מאהב בקולנוע, אבל נהנה
ללכת לבד. כי אני ממש שקוע בו.
אפילו שזה יכול להיות סרט מ-
דרגה שלישי.
אבל הבילוי האמיתי שלי זה
לשבת בבית ולאכול קוטג' וצימו-
קים ולראות טלוויזיה.

הולך רק בגינס ולא איכפת לי איך אני נראה ובבית הריצפה היא שחורה
והקירות לבנים וחשופים. אך על הבימה אני מגשים את כל החלומות
— ובצבעים בוהקים! בתמונה: סצינה מתוך **ברגשים** והתיכות.

להגשים חלומות

נוצצים, ועל פאר ללא גבול. בכנרותי מעולם לא למדתי לנהוג, אני
„כשהייתי ילד, חלמתי על
מכונות מפוארות. על בגדים
מפוארים, ועל פאר ללא גבול. בכנרותי מעולם לא למדתי לנהוג, אני

עשתה קודם. תוך כדי הערב הבני
תי שהקהל אוהב אותה כזמרת סר-
לידית, בשום אופן לא לכיוון ש-
אני סחבתי אותה — זמרת קבארט.
אם יש מישהי שהיא באמת
זמרת-קבארט, זו ריבקה מיכאלי.
כל מה שהייתי צריך לעשות אי-
תה, זה, קצת להתגבר על העצי-
לות שלה. לעסוק קצת באיסוף
חומר ובלמידתו.
ריבקה היא לא שחקנית וזמרת
של בימאי, היא חייט-בימה וידועת
בדיוק מה היא רוצה. קשה —
ואין טעם — לשנות אותה.
מי שעוד זמרת קבארטית כבירה
זו מירי אלזני. חבל שלא רואים
אותה. עבדתי איתה פעמיים, בי-
שירי נעמי שמר, ובברסט. כל
פעם היא ריגשה מחדש. ממנה
אתה יכול לעשות מה שאתה רוצה.
אם היא רוצה.
ירדנה ארזי היתה ידועה כגי-
ת. היא הופיעה בשירים מיופיי-
פים. ואז נדהמו כשנתתי לה לשיר
את הלן דולי בברנשים וחתיכות.
זה שיר לאשה פטאלית וטמפרמנ-
טית. מאז היא שינתה את כל ההי-
פעה. היא אגרסיבית יותר. אפילו
הצבעה הקולי שלה השתנה.
את עדנה גורן החזרתי לבימה.
היא היתה זמרת ג'אז שהופיעה
רק עם תיומורת. הכנסתי אותה
לילדי הכרז, שם היא רוקדת, מצר-
יחקה ועושה הכל. היא היתה
מלאה פחדים, וכל הזמן שאלה
אותי: „בשביל מה אני צריכה
את זה?“
עבדתי המון עם ציפי שביט.
לעון אותה זו משימה בלתי-אפי-
שרית. גם למסגר אותה זה קשה.
אבל בפסטיבל היא סיימה בשיר
המינורי מתוך הצגת אנני. לאחר-
נה התבררה נפשית.
כשבאתי לבנים את אילי גורליי-
צקי בברנשים וחתיכות התרגשתי.
הוא היה כוכב בשלמה המלך ושל-
מי הסנדלר כשאני הייתי רק סטי-
סיסט בהקאמרי.
אבל הוא הלך איתי עד הסוף.
מעטים יודעים לעשות את זה.
ששי קשת הוא דוגמה לזמר ש-
במשך שנים איבד כיוון. הוא הת-
חיל כזמר-פופ, ואחרי זה באה
כמובן, הנפילה הגדולה. הוא ניסה
להתחדש. כשזה לא הולך, מתחיי-
לים בהגומה.
אז היכרתי אותה. הוא מתאים
למיוזיקל. זאת הסביבה הטיבעית
שלו. הוא ממש נולד מחדש.
אני הולך לכל 50 ההצגות הראי-
שונות של כל מופע שלי. המצב
חמיר כשיש לי שתי הצגות.
אני ממש נקרע בינתיים.
למרות ההגיון שלי, יש לי אמו-
נות-טפלות. אסור לשרוק מאחורי
הקלעים בזמן חזרות, ואם הטכסט

מוני עושה גם תצוגת-אופנה ותר-
חירויות-יופי. אין כיה יותר גדול
מלעבוד עם זמר רציני, ולמחרת
להעמיד את תמי בן-עמי. בתוך
השיממון בארץ, לי לא משעמם.
בהצגה עדלאידע ההישג שלי
היה לקחת זמרים שאף פעם לא
הופיעו ביחד, לגרום שכל אחד
ייתן את מה שיכול: ירדנה ארזי
— כוכבת לכל המישפחה; ציפי
שביט — מלכת-הילדים; חווה אל-
ברשטיין — נסיכת הזמר העברי;
אילי גורליצקי — חייט תיאטרון
שמסוגל לעשות הכל; ריקי גל —
זמרת-פופ תיאטרלית.
הזמרים הם לא קולגות. לשחקן
יש תיאטרון — לזמר יש רק עצמו.
העם שלנו אוהב את הזמרת ש-
הדימוי שלה הוא בתולי. ברגע
שהיא עוברת את הר30 והיא משנה
את התלבושת שלה והתיסרוקת
והיא הפכה בינתיים לאמא — ה-
ביקורת מתמוטטת.
הנה, מה שעשו לחוה אלבר-
שטיין — ריבוננו של עולם, כמה
שנים יכולה זמרת להופיע עם
גיטרה ביד 20 שנה?
לפעמים נדמה לי, שמדינת-ישי-
ראל זה מסכת בקיבוץ, בלי תיזר-
כום, שפוט שירה בצוותא; נעורים,
אם אפשר — קצת צבא מאחור,
וקולות בריאים.
בהכל עובר חביבי לקחתי בחוי-
רה צנועה שפחדה פעם לזנו, והיום
זה מופע שהוא שואו. העליתי
אותם על הפסים, וזה נוסע.
את יהודית רביץ לעולם לא אל-
ביש כמו שאני מלביש את ירדנה
ארזי. אבל השאיפה שלי היא, ש-
היא תבין את המומנט התיאטרלי
בהופעה. כי על הבימה חייבת
להיות יהודית אחרת מזאת שפג-
שתי ברחוב. השנים עוברות, ואי-
אפשר לעלות על בימה בנעלי
התעמלות. גם הגינס כבר לא
נראה כל-כך טוב כמו בגיל 24. ור-
חולצת הטריקו צריכה להתחלף.
כי קורים דברים, גם בגוף וגם
בראש.

העצלות של רבקה מיכאלי

ב נורית גררון יש דבר שמי
פתיע אותי מאוד, כי בזמן
העבודה על ההצגה פנטזיה בארץ
הפלאות היא שרה יותר גדול ופ-
תוח. היא השתוללה ורקדה, והי-
קהל היה בשוק.
יש לה דימוי של זמרת מלנכור-
לית. היא נלחמת בו, אבל היא
שטוחבת לכיוון הזה. במשך הזמן
היא תבין שיש לה בעיה.
את אילנית ביימתי בערב אילנית
סולו. שם היא עשתה דברים שלא

זה הישג, כי הזמרים אינם קולגות האחד של השני.
הם אפילו לא באים לשמוע האחד את השני. זה
המופע הגדול ביותר שהעליתי עד עתה. אומר צרפתי

כל מיני זמרים

„במופע עדלאידע הצלחתי לאסוף זמ-
רים עם סיגנונות שונים ולהעלותם על בימה אחת.